

kousen. De jongen kon slechts met moeite een schamper lachje onderdrukken bij het zien van de dunne beenen, die uit de flodderige pijpen te voorschijn kwamen.

Buiten, op den boulevard, woei hun de frissche, pittige zeewind tegemoet. Ze wandelden den boulevard af, Freek een en al oog voor de zee, de man met schijnbare achteeloosheid. Maar hij zoog de omgeving, de hen omringende menschen in zich op. Op den rug gezien kon men de twee houden voor vader en zoon. Van Leeuwen was zich dit sterk bewust. Hij had er zelfs op gerekend. Het was hem of zijn oogen en intuïtie den laatsten tijd scherper waren geworden. Hij zag werkelijk, dat de menschen dachten: vader en zoon, en de romantische zijde van: gescheiden of weduwnaar. In beide gevallen was hij getroffen, liefhebbende vader. De nobele man. De martelaarsrol paste hem maar al te goed. Maar niemand vermoedde wat hem de achteeloosheid waarmee hij hier liep, kostte aan innerlijke pijn, beheersching, cynisme en minachting. Omdat hij wist, hoe zij zich zouden omdraaien, hen nawijzen, en dubbelzinnig zouden lachen.

„Nou, hoe vind je 't hier?” vroeg hij achteeloos.

„Heerlijk.”

„Zoo, dat doet me genoegen.”

Dr Van Leeuwen tuurde weer recht voor zich uit, zoog met even trillende mondhoeken aan zijn sigaret.

Het was druk op den boulevard. Veel badgasten, loopend, in auto's, op fietsen.

Zij gingen langs de groote villa's van rijke stedelingen, die hier, op den uitersten duinrand toonden, wat zij in het leven bereikt hadden, zonder er bij te vermelden hoe. Dr Van Leeuwen keek er schamper naar, ook al moest hij zichzelf bekennen, dat hij van een dergelijk bezit niet afkeerig zou zijn. Freek keek er niet naar. Hij zag de badgasten en voelde zich stijf en harkerig worden te midden van de, met hun lichamen paradeerende menschen. Hij voelde een walging tegen de dikke vrouwen met de geweldige borsten. Beschaamd voelde hij zich en vies omdat zij, evenals hij, menschen waren. De te dikke, bleke dijbeenen gaven hem een gevoel van misselijkheid. Plotseling moest hij aan zijn moeder denken. Wanneer zij eens hier zou loopen, in badpak en zoo'n flodderjas, die steeds openwoei. Het versterkte zijn afkeer tegen die vrouwen, die zich als hoeren gedroegen en als dames wenschten beschouwd te worden.

Ze waren aan het einde van den boulevard gekomen. Freek slaakte een zucht van verlichting. Beneden lag het strand, warm tegen de duinen, koel bij het aanrollend water. In de lendenen steunend gingen zij zwijgend het mulle pad naar beneden af. Dr Van Leeuwen, lichtelijk geprikkeld door het zand, dat bij bergjes zijn schoenen binnengleed.

„We zullen langs het water gaan loopen, daar is 't tenminste hard,” zei hij.

„Ja.”

„Plasje hè,” zei Dr Van Leeuwen grinnikend.

„Nou!”

Een tijdje liepen ze zwijgend verder. Het werd stiller. Ten slotte hadden ze de laatste tentjes met etende, schreeuwende en drinkende menschen achter den rug. Het stille strand begon. Meeuwen in alle soorten, scholeksters en pluviertjes zaten rustig in groepen op de zandplaten.

Het was of van Freek een beklemming afviel. Toch was er iets tusschen hen gekomen, een lichte gespannenheid. Wel een half uur liepen ze zonder een woord te spreken. De jongen, die aanvankelijk wel behoefte had gevoeld zich te uiten, voelde het zwijgen hem